

TISKOVÁ ZPRÁVA / PRESS RELEASE

Praha, 25. srpna 2011

Štěpánka Šimlová a její fotografické pohledy do zrcadla budou vystaveny od začátku září v Ateliéru Josefa Sudka

Provozovatelem Ateliéru Josefa Sudka je společnost PPF Art patřící do finanční a investiční skupiny PPF.

[Ateliér Josefa Sudka](#) (Újezd 30, Praha 1), Štěpánka Šimlová, Miluji tě, ale...

výstava otevřena pro veřejnost: **02. 09. 2011 - 02. 10. 2011** (denně kromě pondělí 12.00 - 18.00 hod.)

vernisáž: **čtvrtek 01. 09. 2011** od 17.00 hod.

kurátorka výstavy: Martina Pachmanová

kurátorka Ateliéru Josefa Sudka: Lucie Mlynářová

Od začátku září se na jeden měsíc zabydlí v Ateliéru Josefa Sudka výstava Štěpánky Šimlové, autorky, která velmi ráda experimentuje s novými médii. Tématem její aktuální výstavy „Miluji tě, ale...“ je pohled do zrcadla. Nápis na zrcadle jsou výsledkem rozhovorů o životě, o mužích, které jsou poměrně univerzální a nemusí být přesně jazykově uchopitelné. Autorka záměrně používá hovorové tvary francouzských slov, pro podporu vyjádření křehkých emocí a autentičnosti okamžiku. Celá výstava by měla evokovat jistou pomíjivost, éteričnost a mizení. Štěpánka Šimlová na projektu spolupracovala s fotografem Tomášem Hružou, absolventem atelieru fotografie UJEP v Ústí nad Labem u prof. Pavla Baňky.

Štěpánka Šimlová (1966) vystudovala Akademii výtvarných umění v Praze (1989 – 1996), zahraniční zkušenosti získala během ročních studijních pobytů na Trent University (1993, Nottingham, UK) a Rijks Akademie von Beeldenden Kunsten (1992, Amsterdam, Holandsko).

Štěpánka Šimlová o tématu své výstavy:

„Idea celé výstavy vznikla na jedné krátké výměně v Paříži, kdy mi moje kamarádka Trixi Weis řekla něco jako: ‚když ti někdo říká: Miluji tě, ale...‘ je jasné, že slyšíš jen miluji tě...“

Toto radikální tvrzení ve mně poměrně dost dlouhou dobu klíčilo, ale nemohla jsem se dobrat jiného, než opačného stanoviska, kdy já slyším jen to ‚ale‘.“

Průvodní slovo kurátorky výstavy Martiny Pachmanové:

Miluji tě, ale... I nenávist může plodit (fotografickou) imaginaci.

Zrcadlo. Pohled do vlastní tváře. Identifikace se s obrazem v zrcadle – prvotní fascinace a následně pochyby: jsem to opravdu já? Zrcadlo – a v moderní době také fotografie, jež často bývá symptomaticky (i když zjednodušeně) považována za zrcadlový obraz skutečnosti – je v západní společnosti primárním (byť povrchním) zdrojem poznání vlastního „já“. Francouzský psychoanalytik Jacques Lacan považoval lidské poznání sebe sama v zrcadle za dějnotvornou etapu, která znamená zásadní převrat v mentálním vývoji dítěte a zároveň zakládá libidinózní vztah s vlastním i cizím tělesným obrazem. Klíčovou a formující roli zrcadla v západní kultuře ostatně potvrzuje také mýtus o Narcisovi.

Výstava Štěpánky Šimlové nazvaná *Miluji tě, ale...* je o zrcadle. Stejně jako však nejsou nafocena zrcadla s texty načmáranými prstem obrazy sebelásky (dalo by se spíš říci, že člověka odhalují jako objekt i zdroj nelásky), ukazuje autorka také fotografii spíše než jako otisk či médium reprezentace a identifikace jako médium mlžení a (vytoužené? dočasné?) ztráty identity. Formálně čisté fotografie vánočních koulí, které však svým minimalistickým chladem více než rodinnou idylu vyvolávají halucinační představy, podobně jako obrazově rozostřené, snové fotokoláže totiž neodhalují jasné souvislosti ani k zrcadlovým fotografiím, ani k viděné skutečnosti. Jde o intimní a intuitivní skládání fragmentů těžko zachytitelných obrazů.

Otřepaný, klišovitý a v jistém smyslu kýčovitý název výstavy přitom autorka volí záměrně. Nejde jí prvoplánově o poukázání na ambivalenci a podmíněčnost lidského citu (ta byla v literatuře či v divadle vyřčena tisíckrát a nejméně jednou ji v životě slyšel téměř každý z nás), ani o zpověď traumatizované, zklamané a trpící duše. Divák je totiž důsledně necháván na pochybách, zda je ona titulní věta vyřčena tím, kdo opouští, nebo tím, kdo je opouštěn. Na první pohled zoufalé výroky nejsou úvodem k truchlohře, ale k sugestivní, byť nejednoznačné hře obrazů zrozených z přediv snů, vzpomínek a představ.

DOPLŇUJÍCÍ INFORMACE:**PPF Art**

PPF Art spravuje a rozvíjí aktivity skupiny PPF v oblasti kultury a umění. Od začátku 90. let systematicky buduje sbírku moderního českého umění. V Praze provozuje několik galerií - Galerii České pojišťovny, Ateliér Josefa Sudka a od září 2010 také Galerii Václava Špály. Pro PPF vede firemní sbírku československé a české fotografie, podílí se rovněž na správě sbírky České pojišťovny.

Ateliér Josefa Sudka

K filantropickým projektům Skupiny PPF se řadí obnovení ateliéru znamenitého českého fotografa Josefa Sudka na pražském Újezdě. Skupina PPF započala obnovu ateliéru do původního stavu v roce 2000 a nyní je prostřednictvím společnosti PPF Art jeho provozovatelem. Díky investici Skupiny PPF se replika rozpadajícího se ateliéru slavného fotografa změnila v respektovaný výstavní prostor.

Ateliér Josefa Sudka vystavuje fotografická díla zavedených českých i zahraničních umělců, ale i fotografie současných začínajících fotografů. Představily se zde výstavy například Josefa Sudka, Františka Drtikola, Emilie Medkové, Jana Lukase, Ivana Pinkavy, Jaroslava Rösslera nebo Gábiny Fárové.

Rychlé odkazy:**Ateliér Josefa Sudka**

<http://www.atelierjosefasudka.cz/cz/hlavni-stranka.html>

Štěpánka Šimlová

<http://stepanka-simlova.com/>

Pro bližší informace, prosím, kontaktujte:

Lucie Mlynářová

PPF Art

tel.: 725 723 410, mlynarova@ppf.cz

Jitka Tkadlecová

PPF

tel.: 725 461 574, tkadlecova@ppf.cz